

Jan & Sigrid & Lisa & Kurt spelen
Bloetwolfefduivel

No Party, Come As You Are

*Net nu niemand nog een serieus woord van Jan Decorte verwacht,
lijkt de tijd rijp voor Macbeth.*

Brussel, tien jaar geleden, of zo iets. In de bouwvallige kamers van de leegstaande Dailly-kazerne speelt Jan Decorte & vrienden een Shakespeare. Dan al klinkt het verraderlijk eenvoudig en to-the-point. Het stuk heet *In het kasteel* en is in feite een versie van Hamlet. Dat wordt meteen duidelijk wanneer Decorte het voorgeborchte van de voorstelling binnenstormt en bij wijze van introductie naarstig wat kattedelletjes ronddeelt met daarop een luciede samenvatting van de repertoire-klassieker bij uitstek: 'Mijn vader is vermoord. Ik ben verliefd op mijn moeder. Help! Volgt u mij alstublieft.'

Màànden later neemt Decorte & Co. opnieuw een stuk van wat toch zijn favoriete toneelschrijver moet zijn, onder handen. De opvoering heet *Macbeth Party* en die olijke vlag dekt de lading volledig. Een kleine ruimte ergens in Brussel (ik ben compleet vergeten waar), de muren geverfd (goudkleurig wellicht), een paar attributen in het rond (ik meen mij een kroontje te herinneren), summiere en wederom briljante flarden tekst op a-viertjes smaakvol aan de wanden geniet. In de hoek op de grond een low-tech pick-up van weleer met een stapel singles (Dolly Parton? Tammy Wynette?) die het publiek voor de rest van de avond naar believen mag bezigen. Géén stoelen, géén po-

dium, wel flesjes bier en frisdrank. Na een tijdje stappen Jan & Sigrid binnen – Sigrid Vinks dus, Decortes partner in crime op en af de bühne – en het feestje kan beginnen. Er wordt gebabbeld en gedronken tot het tijd is om naar te huis te gaan.

Oktober '94. Plateau, Brussel. Onaangekondigd, want deel van een Geheime Week, speelt Jan & Sigrid een paar dagen na elkaar Shakespeare. Het gerucht gaat rond, tegen het eind van de reeks zit het zaaltje van pakweg 50 plaatsen vol. De titel is *Bloetwolfefduivel*, het stuk warempel *Macbeth*, maar duidelijk zonder fuif deze keer. De vertaling, hertaling, adaptatie, bewerking van het origineel stevent zonder omwegen op de essentie van het stuk af, op wat Conrad in z'n *Heart of Darkness* of beter, Coppola in z'n *Apocalypse Now* simpelweg 'the horror, the horror' noemt. In het begin valt er nog wat te lachen – we zijn het de laatste jaren tenslotte gewoon geraakt van Jan & Sigrid – maar gaandeweg klinken de voortdurende boertigheden, het onophoudelijk geroep en getier wranger en wreder vooral. Lisa, de nieuwe actrice van het gezelschap zit daar zeker voor iets tussen: schattig, tenger, fragiel, toch onder-zich-uit én negen jaar oud. Ze krijgt één en ander te slikken kwestie van pis, kak, lul, kut, en nog een resem gore details van beenhouwerstaferelen op het slagveld. Om nog maar te zwijgen van de zo mogelijk nog duisterdere en gruwelijkere wegen van de menselijke psyche. Het is kantje boordje: als actrice doorstaat ze de storm con brio, als Lisa voel je haar soms wankelen wanneer Jan er echt grof tegen aangaat. Of eigenlijk toch niet: Lisa krijgt weliswaar een hele boterham te slikken, maar ze kan het uiteindelijk best aan. In het theater zijn ze zo'n levensechte, wrede spelletjes misschien niet gewoon, maar op tv (en in het ware leven) is de harde griezeldagelijkse kost voor jong en oud.

Drie spelers op het toneel dus. Het decor al even uitgepuurd als de tekst: een pupiter, tafel, stoelen (nièt opgesteld als in een knusse huiskamer), een grote halve maan, dat alles in ruw plankenhout. Een paar takken, kale peertjes zeker, wat paraferalia, en geestige, identieke skeletpakjes voor de dames. De basics met andere woorden, in low-, nee, no-budget uitvoering, maar o zo (juist) bestudeerd. De tekst dan, van hetzelfde laken een broek: een klassieker via de delete-, cut-en copy-toets teruggebracht tot de gepaste speelduur voor een theatervoorstelling